

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí farníci,

prožili jsme s našimi biřmovanci svátost biřmování – svátost křesťanské dospělosti. Je to příležitost, abychom i my obnovili své biřmovací závazky. Chtěl bych začít a skončit zároveň u toho prvního daru Ducha svatého, daru moudrosti. Kromě moudrostí falešných jako je vychytralost nebo mnohomluvnost, existuje ještě moudrost jako křesťanská

ctnost, o kterou máme usilovat. Je to umění rozlišovat dobro od zla (tak obtížné v dnešním světě), je to zvolit si správné cíle a správné prostředky k dosažení těchto cílů (budeme se dobře rozhodovat). A potom tu je ještě moudrost Boží, která přesahuje naše chápání: *Moudrost totiž, jak ji chce tento svět, je v očích Božích pošetilost. Lv 19*

Boží moudrostí a zároveň tajemstvím je kříž našeho Pána Ježíše Krista. V něm je naše spása. Proto může být moudrý mladý i starý, chudý i bohatý, prostý i chytrý, radostný i člověk naplněný bolestí...

Písmo nás učí, že k této moudrosti potřebujeme jeden důležitý předpoklad – pokoru: „*Pýchu následuje ostuda, moudrost je tam, kde pokora*“ (Př 11,2).

Vyprošuji nám všem dar moudrosti, abychom se dobře rozhodovali a správně jednali...

o. Vítězslav

Sv. Hedvika Slezká

Narodila se asi roku 1174 (dle historiků 1172 – 1178) na hradě Andechs v Bavorsku jako nejstarší dcera Bertolda IV. (vévoda meranský, chorvatský a dalmatský) a matky Anežky, dcery míšeňského markraběte Deda. Asi od pěti let byla vychovávána u sester benediktinek v Kitzingenu a později na Mohanu. V roce 1186 byla provdána za slezského vévodu Jindřicha I., kterému porodila celkem sedm dětí. V průběhu svého života prožila mnoho utrpení, ať to byla úmrtí jejich tří dětí v útlém věku, další úmrtí v rodině, nesváry a boje mezi příbuznými i jejími dětmi a nakonec smrt

nejmilovanějšího syna Jindřicha II. Pobožného v boji proti Tatarům (1241). Přes svůj bol pronesla slova: „*Stvořitel může naložit s tvorem jak se mu líbí, a jakkoli s námi naloží, máme mu za to děkovat. Neprospělo by chtít se protivit Boží vůli.*“ Pro přijímané utrpení je přirovnávána k Jobovi. Svůj život přesto zasvětila službě Bohu. Po sňatku s Jindřichem I. se rychle naučila polskému jazyku a začala se na vratislavském dvoře starat o aktivně žité křesťanství. Vedla dvořany ke zbožnosti a ctnostnému životu. Ovlivňovala je příkladem pokory, kajícínosti a pozornosti k potřebám druhých. Také na panovnickém dvoře vytvořila jakýsi malý špitál, v němž pokorně sloužila. Obětavost a starost o potřebné plně prokázala po požáru v roce 1200, který zpusťošil Vratislav a na obyvatelé dolehla bída. Nezanedbávala přitom manželské ani mateřské povinnosti. Se svým manželem, kterého přitáhla od zábav a hlučných slavností ke zbožnosti, zakládala chrámy a kláštery. Po smrti knížete Boleslava Dlouhého v roce 1201 se stal panovníkem Slezska manžel Hedviky. V roce 1203 společně založili cisterciácký klášter v Třebnici (Trzebnica). Hedvika se roku 1209 s Jindřichem dohodla na společném slibu zdrženlivosti manželského styku. Jindřich tehdy přijal mnišskou tonsuru a nechal si narůst plnovous, pro který byl nazýván „Bradatý.“ Založila pak asi 20 dalších klášterů. Po smrti manžela v roce 1238 Hedvika složila řeholní sliby v klášteře v Třebnici do rukou své dcery Gertrudy, která zde byla abatýší. Zemřela 14. října roku 1243. Svatořečená byla 26. 3. 1267 papežem Klementem IV. Její tělo bylo vyzvednuto 17. 8. 1267 a po týdenních oslavách uloženo v kapli sv. Petra třebnického chrámu. Její památku si církev připomíná 16. října. Svatá Hedvika je patronkou Polska, Slezska, Berlína, diecéze a města Žhořelec, Vratislavi, Třebnice a Krakova, ostravsko-opavské diecéze, a kromě toho exulantů a snoubenců.

MS

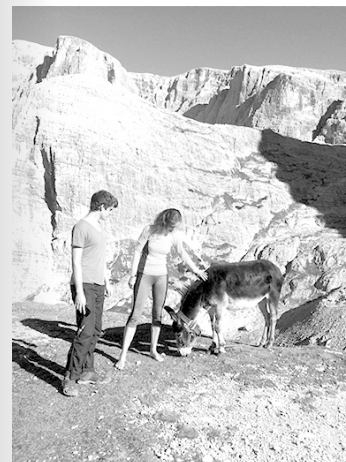
POŽEHNÁNÍ KAPLIČKY

6. září proběhlo požehnání kapličky sv. Josefa. Kaplička se nachází nad zastávkou autobusů Pískové doly na Javůrkově ulici v Zábřehu. Požehnání předcházela mše svatá v kostele Navštívení Panny Marie za zemřelé občany Zábřehu, odkud jsme se vydali ke zmíněné kapličce. Kaplička pochází z osmdesátých let 19. století, kdy dle záznamů místní kroniky měl na tomto místě přijít k smrtelnému úrazu místní rolník Josef Svoboda. Kaplička byla kompletně opravena v rámci participativního rozpočtu městského obvodu a sošky sv. Josefa a Panny Marie byly pořízeny z příspěvků obyvatel Jihu. Nejprve nás krátce seznámil s historií kapličky kronikář městského obvodu Petr Přendík, a poté kapličku požehnal P. Vítězslav Řehulka. Do nitra kapličky byl pro příští generace vložen tubus s pamětním listem, soudobými mincemi, fotografiemi kapličky a dalšími věcmi.

MS

DOLOMITY POKOŘENY! (NĚKDY)

„Mami, nelez tam!“

„Ticho!“ ohrazuji se nedočkavě a zkoumám riskantní terén.

„Mami, neblázni, fakt je to strmé...“ zkoušeji to ještě jednou mé starostlivé děti. Ale to už tvrdohlavě lezu zdánlivou zkratkou v suťovém poli. Dolů to ještě jde, ale téměř kolmo nahoru se pode mnou uvolňují kameny a já po bříše ujíždím asi tři metry zpět... uf! „Jauvajs, já husa!“ nadávám si, obhlížejíc škody. „To mě musí vlastní děti vychovávat! A ještě ke všemu mají pravdu!“ Odnoslo to krvácející koleno a nějaké pohmožděny, které se druhý den k uštěpačnému pobavení mých potomků začaly vybarvovat do neuvěřitelných obrovských

rudozelenožlutomodrofialových modřin. Fantazie barevných odstínů... Tak hned první den hory pokořily mé sebevědomí a pýchu. A ferratu, pod kterou jsem se tak klopotně a hrdě vyškřábala, jsme ten den stejně z časových důvodů nelezli a já se pokorně musela vrátit k ostatním.

Ale pak už Dolomity nastavovaly všem padesáti statečným z naší farnosti jen svou vlídnější tvář. Celý týden neuvěřitelně modrá obloha, slunce a čistý vzduch nás ujišťovaly, že Hospodin nám vyloženě přeje. Nikdo se vážně nezranil, ačkoli některé úseky ve velkých výškách vypadaly fantasticky horolezecky a obtížně. Mnozí z nás překvapeně zjistili, čeho všeho jsou schopní; kam až se vyškrábat a jaké kopce udýchat. A ty výhledy!!! To prostě nešlo Pána nechválit a duše zpívala! Někdy i flétnička, když jsem ji přemožena krásou vytáhla z batohu a pro radost Stvořiteli i lidem ve skalách hrála. Zvláště se to tam rozléhalo. Blíž k Tobě, Bože můj... Česká hymna se mi moc nevyvedla ☺... Jednou při siestě na horské chatě se ozvaly čisté nádherné tóny trubky. Naši na mě významně pomrkávali, že mám konkurenci... paráda, že někdo s sebou do hor vláčí trubku pro radost ostatním!

O. Vít'a fungoval jako dokonalé tmelidlo našeho rozmanitého nesourodého kolektivu. Jednak pravidelně každé ráno v autobuse nabízel všem štamrličku, jednak vedl společnou modlitbu a rozdával nám na proužku papíru nějaký biblický citát o skále, např.: *Kdo doufají v Hospodina, jsou jak hora Sijón: nepohne se, strmí věčně (Ž 125,4)*. Když jsem to pak na vrcholku vytáhla z kapsy, vyznělo to při pohledu na ty obrovské masivy skal úplně jinak... skutečněji. Také nám na pokrčování předčítal knížku *Pan farář má krizi*. O knězi, který se před svými farníky zazdil...ehm. Ale nebojte, cihly si zatím tajně nenosí, věnoval se nám všem s humorem a přirozenou lidskostí a zájmem celý týden od rána do pozdního večera.

Nemůžu nezmínit luxusní servis Svatavy (Vít'ova sestra) a spol. ve vaření. Opravdu jsme vnímali, že nám naše kuchařinky slouží s láskou – a že to bylo poznat!

Po návratu domů jsem měla takovou depku, jak už dlouho ne. Strašně se mi chtělo vyrazit někam k vrcholům, smát se a blbnout se svými dětmi a nevařit a neuklízet a nedívat se na hranaté tvary paneláků... Ale už jsem smířená, že je čas lítat po horách a čas lítat s hadrem. A je to tak v pořádku.

A Bohu, o. Vít'ovi i všem výletníkům velké díky za snový týden ve výšinách.

Teta Fany

P.S. A vřelý pozdrav statečné Erice, která si dovezla z Dolomit originální dárek – zánět slepého střeva. Rovnou z autobusu se přemístila na operační sál...

ze skautského deníku

TÁBOR SVĚTLUŠKY A VLČATA 2018

I letos se všechny světlušky a vlčata sešli na táboře ve Straníku. Účast byla rekordní – 28 dětí od 6 do 11 let. Celý tábor se nesl v duchu celotáborové hry na motivy Robinsona Crusoa, skvěle připravené br. Pětou a br. Skippym. Děti se tedy spolu s Robinsonem mohly snažit „nezmeškat loď“ a splnit uložený úkol „napoprvé“, nebo spolu s osamělým Robinsonem aspoň

chvíli mlčet, dovednost, kterou by rodiče často rádi ocenili i doma ☺. Samozřejmě byla spousta času k osvojování si tábornických dovedností, děti se učily sekát dřevo, řezat pilou, orientovat se v přírodě, nebo obvázat bolavou nohu, vše pod dohledem zkušených vedoucích. Od her a zábavy ať už na louce nebo v lese neodradila děti ani počáteční nepřízeň počasí. Protože jsme křesťanské skautské středisko, prožily děti i několik mší svatých v lese nebo v hangáru, a to s našimi kněžími o. Vít'ou a o. Václavem – díky! O další duchovní zážitky se postarala sestra Kača, se kterou si děti mohly zahrát na sv. Dona Boska, Filipa Neriho, sv. Huberta a řadu dalších.

Pokud budou i další děti mít zájem příští rok prožít podobná dobrodružství, mohou se už nyní přihlásit do našeho skautského střediska Zábřeh. Uvítáme zejména chlapce, kterých máme v současnosti méně. Schůzky probíhají v klubovně na ulici Sylabova, v časech:

ÚTERÝ 16.15 – 17.45 SVĚTLUŠKY (6 – 10 LET) vedoucí: sestra Kača (737 461 676), sestra Hopsinka

STŘEDA 16.15 – 17.45 VLČATA (7 – 10 LET) vedoucí: bratr Pet'a (732 929 856), bratr Kim, bratr Žížala

TÁBOR SKAUTKY A SKAUTI 2018

Poklidné ticho louky naruší sípající náklad'ák plný dřevěných trámů a desek. Po chvíli se všude vyrojí mladí pracovníci a začnou desky sundávat, odnášet, sbíjet a stavět, podle plánů se roztahují velké plachty a kopou jámy do země. Když se začíná stmívat, nad vesnicí už se tyčí první stany, hangár a kuchyň.

Parta mladých kluků a holek s několika vedoucími si konečně oddechnou a jdou si k ohni užít večerního výhledu, na který se celý rok těšili. Čeká je čtrnáct dnů plných zábavných her, napínavých soutěží a nezapomenutelných zážitků - právě začal jejich skautský tábor!

Takhle to vypadalo i letos na začátku července nad Straníkem, vesnicí kousek od Nového Jičína. Starší skauti (11-15 let) ze střediska Ostrava-Zábřeh si postavili tábor, ve kterém se pak během tří různých turnusů učili nové věci, hráli hry, stíhali zločince nebo vyráželi na výlety do okolí. Kromě programu se ale museli i starat sami o sebe - nakupovat a vařit si, opravovat nebo stavět nové věci a jinak se starat o chod tábora, který si předtím sami postavili.

Každý rok se tábor nese v duchu nějaké hry a tento nebyl žádnou výjimkou. Při napínavé úvodní scéně se děti přenesly mezi těžařské společnosti těžící vzácné Lithium, které se musely spojit proti nepřátelským kyborgům a strojům, kteří si chtěli všechno Lithium vytěžit jen pro sebe. Během řady zábavných programů se bránily nájezdům při akčních bojovkách, vyzkoušely si přežít v přírodě během dne i během noci nebo ušly řadu kilometrů při výsadcích a výletech do okolí. Na konci se jim šťastně podařilo porazit všechny generály nepřátelské armády a navrátit tak světu bezpečí.

Kromě starších skautů probíhal později i kratší turnus s našimi mladšími členy - vlčaty a světluškami (6-10 let). Ti ztroskotali společně s Robinsonem na pustém ostrově a snažili se přežít a dostat pryč. V týmech se tak naučili poznávat různé květiny a stromy nebo rozdělat oheň. Po deseti dobrodružných dnech zachytili skrze vysílačku signál lodi a dostali se z ostrova úspěšně pryč. Jako poslední turnus na louce tábořil i sprátený oddíl z Ludgeřovic, kteří si prožili Mojžíšovu pout' a vyvedení Izraelitů z Egypta.

Jak se říká, skautský rok se dělí na dvě části – tábor, a čekání/příprava na tábor. Všichni jsme odjížděli plní zážitků a natěšení nejen na další ročník, ale i na program během školního roku

Br. Piškot

VÍKEND PRO BÍRMOVANCE

14. – 16. 9. 2018, chata Orli hnízdo Pstruží

Myslím, že jsem tam prostě jel. Víkend se mi líbil, měl stoupající tendenci a nakonec jsem si ho moc užil. Zůstal mi z toho moc krásný pocit, který jsem nechtěl zbytečně vytahovat. Teta Fany si však myslí něco jiného a tak se mi to teď všechno mísi se stresem co napsat ☺...

Měli jsme výhodu 4 kol a tak jsme dorazili na Orli hnízdo velmi suší a plní energie. Takové té nouzové po celotýdenním záprahu. Vzápětí jsem si ale trochu politoval, když přicházely mladší generace s ruksaky - a velmi nalehko, i když byla teplota tak na mikinu. Jeli vlakem, jó vláčky mám rád ☺.

Vevnitř to už žilo. Na Orli hnízdě myslím, všichni se tam míchali zleva doprava a Víta se snažil usměrnit kluky sem a holky tam. Nakonec se to povedlo a tak po večeri, filmu a zamyšlení bylo potřeba ještě přesunout kluky místo holek a holky místo kluků - bo holek prý bylo víc a pokoje neseděly. A protože se to všechno vydařilo, odměnou nám byla pohádka na dobrou noc, která se volně přelila ve společnou večerní modlitbu jako poděkování za úspěšné setkání se na Orli hnízdě.

Pak už se to mlelo. Prostě se to rozjelo tak, že se mi podařilo domů odjet plněji a klidněji než jsem přijel. Poznali jsme tam moc nových lidí a otevřeli se něčemu, co nás začalo přesahovat a za tři týdny nás zcela pohltilo. Bířmování totiž není o tom, jak nebo jestli jsme připraveni. Je o tom, jestli jsme rozhodnutí. *Kája*

KRONIKA

Ve středu 26. září v 17 hodin jsme byli v kostele Navštívení Panny Marie svědky výjimečné události, která se netýkala pouze naší farnosti, ale měla přesah pro celý Zábřeh. Kronikář Městského obvodu Ostrava-Jih Mgr. Petr Přendík představil nejstarší pamětní knihu Zábřehu nad Odrou, kterou sepsal mezi lety 1870 – 1883 P. Josef Bilčík (1826 – 1891), první zábřežský farář (k povýšení Zábřehu na farnost došlo v roce 1873). Pamětní kniha je v současnosti uložena v Archivu města Ostrava a péčí pana Přendíka byla přeložena a prezentována.

P. Bilčík v ní nepopisuje jen události obce, ale dává je i do souvislosti s národními a evropskými dějinami, protože, jak sám píše: „*Události v obci každoročně se přihodivší a stále během časů přicházejí v zapomenutí, jichž vědomost míti a na ně se odvolávati jim leckdys důležité býti se ukazuje; dále, že neméně jejich potomkům to velevítané a prospěšné bude dozvědět se, co se před lety a za jejich předků dílo a přihodilo; kterak hospodařili a hospodářství své zdokonalovali, v jakém blahobytu mravním i hmotném žili a tak podobně.*“

V knize jsou zmiňovány každoroční pravidelné události i mimořádné situace, jakými byly povodně, požáry, různá neštěstí. Zmiňována je zde politická situace v obci, vztahy se starostou, zastupiteli i vztahy ve školství. Nechybí

ale také samozřejmě popis života farnosti, poutě, procesí, také osobní zápisky z farářova života, který nebyl zas tak snadný, jak si někdy 19. století romanticky představujeme. Už v té době měl P. Bilčík konflikty s některými zastupiteli, nebylo pro něj snadné ekonomicky zajistit provoz nové farnosti i opravu farní budovy, která sídlila v jednom křídle zábřežského zámku. Velkým problémem Zábřehu byl v té době navíc silný alkoholismus (nejen mužů, ale i žen), proti kterému místní kněží intenzivně vystupovali, čímž si ale také udělali mnoho nepřátel.

Představená pamětní kniha je jistě důležitým pramenem poskytujícím pohled na Zábřeh nad Odrou ve druhé polovině 19. století, kdy se začíná Ostrava zalidňovat nově přistěhovalými, kteří zde přicházejí za prací v hutích a dolech. Z kroniky tak můžeme vnímat nejen měnící se infrastrukturu obce, která prudce navyšuje počet obyvatel, ale také změnu a posun v mentalitě místních v zrcadle přicházejících změn.

Tímto článkem chci především poděkovat panu Přendíkovi za to, že nejen nám, kdo jsme byli přítomni jeho prezentaci, ale i těm, kdo si počkají na knižní vydání, poutavým a nápaditým způsobem zprostředkoval odkaz vzácného historického díla, které jistě obohatí i náš současný způsob uvažování o věcech dotýkajících se našeho života.

o. Václav

informace říjen

PRODEJ KALENDÁŘŮ 2019 od 14. 10. v předsíni do Pastoračního centra.

aínkarím – měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947. Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. | Příspěvky zasílejte na: ainkarim@centrum.cz | Internet: www.farnostoz.cz | Vedoucí redaktor: o. V. Řehulka
Redakční rada: o. J. M. Kotrba, o. V. Tomiczek, M. Staňková, F. Böhmová, L. Štulová Grafická úprava a sazba: A. Kuchařová | Číslo 177 dáno do tisku 12. října 2018